

Compleet afgeragd, alsof hij met schuurpapier is bewerkt, zo ziet de Maton EBG808 TE van Tommy Emmanuel eruit. Toch speelt de beroemde eenmansband er moeiteloos tegelijkertijd bas, drum en melodielijn op. Half januari was hij voor zijn wereld-tournee in Nederland. Reden voor gitaarvirtuoos en oprichter van de Guitar Academy Wim den Herder om hem te strikken voor een workshop in Amsterdam.

tekst Robin van Wechem foto's Walter Goyen

Fingerstyle-virtuoos Tommy Emmanuel te gast bij Guitar Academy

Lunchen met

De dichte haag naast elkaar geparkeerde fietsen verradt reuring in muziekcentrum De Badcuyp in Amsterdam. Op enkele meters afstand van de drukke Albert Cuyp-markt wachten tachtig gitaar liefhebbers in een smalle concertzaal op wat misschien wel hun moment van het jaar wordt: een middag met Tommy Emmanuel, de Australische fingerstyle-goeroe. "Tommy is een van mijn grote helden, samen met Gary Moore, Jan Akkerman en Harry Saksioni", verklaart Wim den Herder opgetogen. "Ik vind het echt geweldig dat hij hier vandaag is."

Geef nooit op

Zelf heeft Wim ook het nodige eelt op zijn vingers. Op zijn zesde kreeg hij zijn eerste gitaar, op zijn tiende componeerde hij eigen nummers en op zijn twaalfde stond hij in het

tv-programma 'Geef nooit op' van Peter Jan Rens, waarin hij mocht optreden met Jan Akkerman. Inmiddels heeft de 28-jarige gitarist en ondernemer in zijn leven zo'n 11.000 uur gitaar gespeeld en behoort hij tot de groten der lande. "Tommy Emmanuel heeft me geïnspireerd om mijn hart te volgen, om te doen wat je diep van binnen weet dat je moet doen. Daarom staat er ook een filmpje van hem op de website van de Guitar Academy. Hij is een voorbeeld voor iedereen die echt gitaar wil leren spelen."

Terwijl de versterkers en microfoon een laatste keer worden gecontroleerd, druppelen er nog wat bezoekers binnen. Mannen in casual overhemden en zwarte schoenen zitten ontspannen te kletsen, jongens in capuchontruien en afgetrapte gympies houden met een schuin oog hun smetteloze gitaarhoezen in de gaten. Op een tafel langs de muur staan croissantjes, broodjes en geplette krentenbollen, waar af en toe iemand een bordje mee vollaadt.

De middag bestaat uit een uur voorspelen, een uur workshop en een uur samen spelen. Lunchen met Tommy dus.

Sietze Bouma, docent aan de Guitar Academy, bijt de spits af. Wim introduceert hem als "funky fingerstyle-gitarist uit Friesland". Zoals het een echte muzikant betaamt, grijpt Tommy Emmanuel vanaf zijn toeschouwerplek op het balkon vlak voor hij begint nog even in. "Haal die plug uit de versterker en doe 'm er weer in, anders bromt het zo." Zijn plectrum wordt Bouma aangereikt door stagemanager Lars de Rijck, wiens taak het is "om het podium glimmend te houden en gitaren naar de kleedkamer te brengen." Zelf mag de negentienjarige spring-in-'t-veld, drie jaar geleden finalist in het tv-programma 'Holland's got talent', ook spelen. Zijn guitige glimlach verruult hij daarbij kortstondig voor opperste concentratie.

"Door Lars ben ik in contact gekomen met Tommy Emmanuel," legt Wim uit. "Hij mocht als extraatje bij 'Holland's got talent' een keer

Tommy

met Tommy spelen en omdat wij elkaar al kenden, kwam van het één het ander.”

Maton

Tommy Emmanuel is niet de eerste beroemdheid die Wim zover heeft gekregen om naar de Badcuyp te komen. “In november hadden we hier Michael Fix, die mij overigens heeft getipt bij Maton. Ik heb een endorsement van hen gekregen voor de gitaar waar ik mijn eerste soloalbum mee ga opnemen, een Maton EBG808 ME.”

Wim zweert bij de combinatie van een Maton gitaar en een AER versterker. “De meeste akoestische gitaren zijn gemaakt om mee te begeleiden, maar bij Maton maken ze ook solo-instrumenten. Mijn gitaar klinkt als een concertinstrument: hij heeft een helder, vol geluid en is in alle tonen heel puur. AER versterkers zijn het duurst per kubieke meter. Ze zijn klein en compact en vervormen het geluid niet. Het

is gewoon topkwaliteit.” Voor elk optreden vervangt hij daarbij zijn stalen snaren. “Dat heb ik geleerd van Gareth Pearson. De eerste twee uur klinkt het echt waanzinnig. Eigenlijk moet ik voor elk optreden zeven euro meer vragen, voor de snaren.”

Doodwerken

Als Wim even later het podium betreedt, kondigt hij zichzelf aan met het nummer *Karoshi*, dat hij schreef toen hij in 2009 volledig overwerkt was. In Japan betekent het letterlijk ‘jezelf doodwerken’. Het nog vederlichte geroezemoes in de zaal verstomt als hij z’n plectrum in een onvoorstelbaar tempo over de snaren jast, een pluk bezweet haar in z’n gezicht. Blikken verstrakken van geïnteresseerd in geïntregerd, kauwende kaken vallen in een onbewaakt ogenblik even open. Hier speelt iemand van een andere orde van grootte, een categorie apart, zoals festivalorganisator

en zwaargewicht in de acoustic strings-wereld Stanley Dijkhuis hem in de pauze omschrijft. “Wim is de beste die we op dit moment in Nederland hebben.”

“Of je talent moet hebben om zo te kunnen spelen? Welnee, je moet vooral heel lang oefenen,” relateert de virtuoos later. “Talent is niet alleen aanleg om goed te kunnen spelen, maar ook het vermogen om je eigen fouten te horen, te weten dat je nog zoveel beter kunt. Het ontbreken van talent zie ik vaak bij mensen die in shock zijn als er kritiek komt, zoals bij sommige talentenjachten. Mensen met talent zitten thuis, die weten dat ze ’t nog niet kunnen.”

Zelf speelt hij gemiddeld twee uur per dag. “Ik studeer heel gefocust. Mijn filosofie is dat ik mezelf moet beperken, anders ga ik niet vooruit. Ik werk bijvoorbeeld een kwartier aan vier noten, alleen maar die vier noten, tot ze perfect zijn. Na ongeveer acht minuten kom je in een soort flow, het gevoel dat je het te

>>

Voorspelen onder toezien van de meester

>> pakken hebt." Er zijn maar weinig gitaristen die op die manier oefenen, zegt hij. "Ze denken: ik heb een gitaar en wil mezelf ontwikkelen. Dat is een logische gedachte, maar daar ga je niet per se door vooruit. Ik wil in één klein ding, hoe klein ook, steeds de beste worden. Als je dat maar vaak genoeg doet, word je ook de beste."

Wimpicking

Die filosofie leverde hem een eigen stijl op, 'wimpicking'. "Wimpicking is eigenlijk een hele band met één plectrum. Net als andere fingerstyle-gitaristen speel ik twee of drie partijen tegelijkertijd, maar dan met een plectrum. Door die techniek krijg je een enorme

"Het ontbreken van talent zie ik vaak bij mensen die in shock zijn van kritiek, zoals bij sommige talentenjachten"

Wim den Herder

groove in wat je speelt." Hij vergelijkt wimpicking met de Escher-tekening van een schildpad en een zwaan. "Ze vullen elkaar aan maar raken elkaar net niet. Bij wimpicking is je hand continu in beweging omdat je met een plectrum elke snaar apart moet aanslaan. Toch lopen de verschillende partijen die ik speel vloeiend in elkaar over."

Schijnbaar onaangedaan door het gitaargeweld van *Karoshi* betreden Eddie van der Meer en Cavit Evren als laatste voor de pauze het podium. Met hun veertien en twaalf jaar zijn ze verreweg de jongste deelnemers. Voorovergebogen over hun gitaar spelen ze geconcentreerd hun eigen compositie, die nog geen naam heeft. 's Avonds mogen ze bij het concert van Tommy Emmanuel in Haarlem een nummer meespelen op het podium en krijgen ze een staande ovatie van het publiek.

Outback

Na de korte pauze is het woord aan de meester zelf. "Toen ik zo klein was als deze twee jongens, waren mijn broer en ik de enigen in onze

Guitar Academy

Met vier vestigingen in Amsterdam en één in Haarlem is de Guitar Academy in opkomst. "Passie voor gitaar staat bij ons centraal", vertelt Wim den Herder. "Dus geen schoolse lesmethoden, maar begeleiding die aansluit bij wat iemand wil leren." De Guitar Academy biedt losse lessen aan op alle niveaus, van beginnend tot semiprofessioneel. "Met vijftien verschillende docenten hebben we voor elk wat wils, van gipsy tot rock en van jazz tot pop, elektrisch en akoestisch." De meeste docenten hebben een conservatoriumachtergrond en treden zelf regelmatig op. "Docenten kunnen goed spelen als ze hier binnenkomen, maar het is ook belangrijk dat ze goed les kunnen geven, dat ze iemand willen helpen om een betere gitarist te worden." Zelf geeft Wim geen les, maar hij weet hoe belangrijk een goede begeleider is. "Een docent kan je inspireren, maar hij kan er ook voor zorgen dat je de gitaar niet meer aanraakt." Fel: "Hoe kan

het dat muzikanten kiezen voor hun passie en eindigen in drugs, als docent, gedemotiveerd, terwijl ze vergeten zijn wat muziek voor hen betekende? Dat wil ik met de Guitar Academy voorkomen. De liefde voor muziek moet altijd centraal staan." Wims ambitie reikt echter verder dan optreden en organiseren. Hij wil van Amsterdam de gitaarhoofdstad van Nederland maken. "Amsterdam is voor mij dé stad voor gitaar. Jan Akkerman en Harry Saksioni zijn hier geboren en Amsterdam heeft internationale allure. Wereldsterren vinden het leuk om hier naartoe te komen." Dit jaar organiseert Wim maar liefst twintig gitaaravonden met klinkende namen als Stochelo Rosenberg en Eric Vaarzon Morel. Zaterdag 3 maart is Harry Saksioni te gast op Wims Amsterdam Guitar Festival. Er zijn kaarten inclusief diner en workshops van o.a. Saksioni beschikbaar op de website www.guitaracademy.nl

“Mijn drumskills heb ik gestolen van zoveel drummers als ik kon. Ik ben een man met weinig hersens, ik moet het simpel houden”

Tommy Emmanuel

omgeving die gitaar konden spelen”, begint hij. “In heel Australië waren maar twee cd’s van Chet Atkins te krijgen, die niet eens heel goed waren. Daar moesten wij het mee doen. Voor deze generatie zijn er zo ongelooflijk veel hulpmiddelen, er is geen excuus waarom je niet goed zou kunnen worden.”

Als Tommy Emmanuel niet is vergroeid met de gitaar, dan is niemand het. Op zijn vierde kreeg hij zijn eerste exemplaar in handen, twee jaar later toerde hij met de familieband door Australië om het gezinsinkomen bij elkaar te musiceren. Hij heeft nooit meer iets anders gedaan. “Ik ben een voorbeeld van iemand die rondkomt van gitaarspelen”, zegt hij. “Ik heb vandaag een boel jonge mensen gezien wier lot het is gitaar te spelen. Ik leef in de echte wereld, ben niet continu bezig met royalty’s en heb geen Porsche voor de deur staan. Mijn kinderen studeren, mijn gezin is van mij afhankelijk. Mijn boodschap is daarom dat je je zaakjes maar beter op orde kunt hebben. Maar tegelijkertijd ben ik ook het voorbeeld van iemand die zijn droom leeft. Amen,” voegt hij er met een knipoog aan toe.

Met zijn korte grijze haar, zwarte leren boots, donkere spijkerbroek en zwarte fleecetrui oogt de Australiër inderdaad niet echt glamourvol. Eerder alsof hij net uit z’n mini-jeep is gesprongen na een dag in de outback. Zonder modderspetters en met een gitaar om z’n nek, maar toch. Zijn twinkende ogen en charisma verraden echter een doorgewinterd showmanschap. Het gemak waarmee hij zich door de ruimte beweegt, als een vriendelijke oom of oude huisvriend, creëert een gemoeidelijke sfeer.

Menselijke metronoom

“Als mensen me vragen: hoe word ik opgemerkt? is mijn antwoord altijd: word goed, studeer tot je erbij neervalt”, vervolgt hij. Op de vraag waarom zijn timing zo perfect is, geeft hij hetzelfde antwoord. “Deze meneer heeft het over de groove. Net als iedereen moest ik dat leren. Met techniek kun je mensen imponeren, maar niet lang. Als ik speel, beweeg ik mee op de maat. Ik ben een menselijke metronoom.” Hij houdt een apparaatje omhoog, tuner en metronoom tegelijk. “Ik speel al 52 jaar met dit ding, het maakt je gefocust en vrij tegelijkertijd. Soms heb ik een slechte dag en is het alsof ik vijftig jaar terug in de tijd ga, soms hoor ik ‘m niet eens, zo precies voel ik het ritme.”

Om zijn punt te illustreren slaat hij zijn gitaar aan. “Ik speel wat losse noten om jullie de groove te laten voelen”, zegt hij. Er volgt een solo waarin duidelijk het pulserende ritme

Funky fingerstyle-gitarist (aldus Tommy Emmanuel) Sietze Bouma betrad als eerste het podium. Links zangeres Janna van der Veen

van de drums te horen is. Over zijn drumskills is hij laconiek: “Die heb ik gestolen van zoveel drummers als ik kon. Ik ben een man met weinig hersens, ik moet het simpel houden. Ik denk in een vierkwartsmaat, vier met je rechterhand, drie met je linker. Met links voeg je dan wat noten toe”, zegt hij terwijl er een drumsolo klinkt begeleid door een swingende melodielijn. “Op de een of andere magische manier past het allemaal in elkaar.”

De laatste drie kwartier van de middag is er tijd om samen met Tommy Emmanuel te spe-

len. Enkele docenten van de Guitar Academy laten zich horen, evenals wat geselecteerde fans. Karlijn Langedijk, een klein meisje met een eigen YouTube-kanaal, beleeft de schrik van haar leven als ze op het allerlaatste moment alsnog het podium op mag. Schuchter en zenuwachtig, het donkere haar voor haar gezicht, begint ze te spelen. Met een vaderlijke glimlach valt haar held in. Als uitsmijter is er natuurlijk een gezamenlijk nummer van Tommy en Wim. De showman en de virtuoos: versterkers open en raggen maar! 🎸

De showman en de virtuoos: Tommy Emmanuel en Wim den Herder sluiten samen de workshop af